

„Edinost“

Izhaja dvakrat na dan, razen nedelj in praznikov, zjutraj in zvečer ob 7. uri. O ponedeljkih in po praznikih izhaja ob 9. uri zjutraj.

Naročilna znanja:

Obe izdaji na leto glt. 21—
Za samo večerno izdanje 12—
Za pol leta, četrt leta in na mesec razumno.

Naročnino je plačevati naprej. Na naročnice brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Na drobno se prodajajo v Trstu zjutranje številke po 3 nvč. večerne številke po 4 nvč.; ponedeljske zjutranje številke po 2 nvč. Izven Trsta po 1 nvč. več.

EDINOST

(Večerno izdanje.)

GLASILO POLITIČNEGA DRUŠTVA „EDINOST“ ZA PRIMORSKO.

Telefon št. 870.

4 nvč.

V edinosti je moč!

Oglasi

se računajo po vrstah v petih. Za večkratno naročilo s primernim popustom. Poslana, osmetnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Reklamski se ne vračajo.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu. Ne frankovani dopisi se ne sprejemajo. Reklamski se ne vračajo.

Uredništvo in tiskarna se nahajata v ulici Carintia št. 12. Upravništvo, odpravnništvo in sprejemanje inseratov v ulici Molin piccolo št. 3, II. nadst.

Izdajatelj in odgovorni urednik Fran Godnik.

Lastnik konsorcij lista „Edinosti“.

Natisnila tiskarna konsorcija lista „Edinost“ v Trstu.

Brzjavna in telefonična poročila.
(Novejše vesti.)

Praga 7. Danes je bil shod mladočeskkih poslancev, kateremu je predsedoval dr. Skarda. Isti je priobčil zborovalcem v proučenje predloge državnozbornske izvrševalne komisije, ki se imajo predložiti zboru zaupnikov. Poročilo dr. Herolda je sledila dolga živahna debata. Predlogi izvrševalnega odbora so se sprejeli deloma jednoglasno, deloma z veliko večino. Od 90 došlih poslancev jih ni glasovalo pet.

Praga 7. Poslanec dr. Friderik Pacik hoče odložiti svoj državnozbornski mandat. Okrajni zastop v Kutni gori mu je izrazil zaupanje ter ga naprosil, da obdrži poslanstvo.

Zagreb 7. Hrvatska stranka prava je sklecala na dan 22. t. m. veliki ljudski shod, kateremu se predloži resolucija, zahtevajoča utelesenje Dalmacije v Hrvatsko in finansijsko avtonomijo Hrvatske. Ta resolucija se pošlje saboru v obliki prošnje.

London 7. Glasom lista »Times« je proklamacija, s katero se sklicujejo rezervisti, že podpisana. Pozove se le toliko moštva, kolikor zadostuje, da se povzdigne število vsakega batalijona, ki je namenjen za južno Afriko, na 1000 mož. Rezervisti so sklicani za 17. t. m.

Johanesburg 7. Deželani, zlasti Kafri, ropajo trgovine zlasti tam, kjer mislijo, da bi našli žganja.

Carigrad 7. Naslednikom velikega ceremonijera Munir paše, ki je umrl včeraj, je imenovan Ibrahim bey.

Bellgrad 7. Jutri se prične v skupščini razpravljanje o prestolnem govoru.

Carigrad 7. Armenski patrijarh je predložil včeraj ministru za bogočastje svojo ostavko. Sultan morda ne sprejme demisije.

Pariz 7. Ruski minister za vnane stvari, grof Muravjev, je prišel včeraj semkaj; tu se bo mudil osem dni.

London 7. Kraljica je sklecala parlament na dan 17. t. m. v posvetovanje o nujnih in važnih stvareh.

Pariz 7. »Figaro« zagotavlja, da potovanje ruskega carjeviča na Angleško nima nobene politične važnosti, ampak da pojde tjakaj samo obiskat svoje sorodnike.

Javni shod političnega društva „Edinost“
v sv. Ivanu, dne 8. oktobra 1899.

Po 4. uri so jeli prihajati ljudje, a o 1/2 5. uri smo že mogli konstatovati veščastno udeležbo.

Predsednik profesor Matko Mandić je nastopno pozdravil zborovalce: »Slavno občinstvo! Predragi mi rojaki! Otvorjate današnji ljudski shod Vas presrečno pozdravljam in zahvaljujem, da ste se odzvali v tolikem številu vabilu odbora pol. društva »Edinost«.

Odbor pol. društva »Edinost« vedno rad dohaja v to narodno trdnjavo, ker ve, da najde tukaj med vami veliko število vnetih rodoljubov in je nahajal vsikdar zavetja in podpore tukaj med vami.

Prepričan sem, da se tudi naš današnji shod obnese najlepše in da naše današnje delovanje ne ostane brez vspeha.

Predsednik je pozdravil navzoče občinstvo še enkrat, predstavil vladnega zastopnika, ga. višega komisarja Bacherja in deželna poslance g. Ivana Marijo Vatovec in Kosec, katera je občinstvo pozdravljalo z burnimi živio-klicij, dočim je deželni poslanec Alojzij Goriup brzjavno pozdravil zborovalce.

Na to je dal predsednik besedo g. odborniku Cotiču, da spregovori o prvi točki dnevnega reda:

O položaju.

Gospod Cotič je govoril po priliki nastopno:

Današnji naš shod se vrši ob času hude državne krize. Naša država je prav za prav v neprestani krizi, od kar imamo ustavno življenje. Naša država je kakor bolnik, v katerem se bije ljut boj med bacilom, ki je provzročil bolezen, in med močno konstitucijo bolnika. Vprašanje je le, kdo zmaga: ali v naši državi zmaga bacil, ali zmaga nje dobra

konstitucija, tisti dobri genij, ki jo je že toliko krat — kakor pripoveduje zgodovina — rešil, ko se je zdelo, da je vsemu konec?!

Kje pa je ta bacil, ki provzroča bolešno stanje v naši državi? Gospoda moja, vir neprestanim krizam v tej državi je ta, da se naši državniki nikakor ne morejo sprijazniti s tem, kar se je zgodilo leta 1866. definitivno in da ne morejo umeti, da ono, kar je bilo popred, se ne povrne nikdar več! Popred je imela Avstrija prvenstvo v nemški zvezi in kakor taka je veljala pred svetom za nemško državo. Leta 1866. pa je oni mož železa in krvi, mož s pestjo nad pravico, je kancelar nemški Bismarek pahnil Avstrijo iz nemške zveze. In jaz pravim, o gospoda: kakor je bila huda nesreča, ki je zadela Avstrijo v usodnem letu 1866., in da-si je Avstrija takrat krvavela iz stotero ran, jaz pravim, da ta nesreča je bila potrebna, je bila državiv korist, ker je isto povrnila samo sebi in svoji nalogi! Izhajena iz nemške zveze nima Avstrija ničesar več iskati izven svojih mej gori na nemških tleh, ampak iskati ima pogojev za svoj nadaljni razvoj v sebi; v svojih narodih mora ustvarjati podlago obstanku in razvoju svojemu. (Viharno pritrjevanje).

Na mesto Avstrije v umetni nemški uniformi mora stopiti Avstrija, sloneča na svojih naravnih stebrih. Tako se glasi jekleni govor dogodkov v letu 1866. A prav tega govora ne morejo umeti naši državniki. To je zlo, to je črv, ki razjeda naše razmere, to je bacil in s tem bacilom se mora boriti krepka konstitucija države avstrijske. (Odobranje.)

Jaz bi prizadevanje avstrijskih državnikov imenoval neprestano poskušano falzifikovanje naravnih razmer. Tazistem falzifikovanja je sicer leta 1873. prišel do poloma — ko je država stala kraj gospodarskega propada — to prav po krivdi tega zistema — in zdelo se je, da ga je konec. Toda v državniko avstrijske se ni prišlo pošteno spoznanje, ali pa jim je nedostajalo krepke volje, da bi, spoznavši svojo usodno zмотo, krenili na druga pota. Zistem nemškega nadvladja se je vlekel tja

Oh, ta noč! Te temine! Ta vir nesigurnosti!

Duša išče, da bi se česa oprijela, a ne najde ničesar. In končno jo premaga strah.

Spati! Druzega ne moreš, nego spati. V spanju ubegajo vsi slabejši duhovi pred nočnimi strahovi in pošastmi. Tam pozabljajo, da jih obdaja groza, a pozabljajo tudi vse drugo, pozabljajo celo, da žive. Dokler spe, jih ni. Izgubljen čas, izgubljena ura življenja...

Močnejše duše ne morejo spati. Živeti hočejo, živeti, a v spanju se ne živi. Zmogši spanec, strmé v noč — v temino. Gledajo, gledajo, upirajo oči v črno goščavo — ob neprozorni steni temote zdrsejo njih pogledi navzdol; zaman se napenjajo moči.

Počasi, počasi leze čas. A vendar leze, gineva, toda noči ni konec. Minevajo sekunde, minute, četrtinke, ure — a še vedno je noč. Vnovič in vnovič nastopajo oči svoj boj s teminami, — še vedno zaman.

Nič, nič!

Kaj bo iz tega?

(Pride še.)

P O D L I S T E K

Sursum corda!

Spisal E.—n.—n.

Temna noč je, da je vsako oko obnemoglo. Noben pogled ne more prodreti te goščave, vse okrog je črno — črno... Obdaja te popolna negotovost. Nič ne veš, kaj je okoli tebe, ne veš, ali stojiš na vrhu nebotične gore, ali si osamljen v brezmejni puščavi, ali se raztezajo etvetni vrtovi in travniki krog tebe, ali šume, bujni gozdi, ali buči nedogledno morje.

Temna noč je. In strah te je. Kaj se utegne skrivati v temi, tebi sovražnega, pretilnega? Strahopeten nisi, ne bojiš se sovražnika, da mu le lahko pogledaš v oči; a tajnih moči, ki morda rajajo po nočnih temotah, se bojiš. Videti jih ne moreš, ne prijeti, nepričakovano se ti lahko kaj priplazi za hrbtom in te popade nepripravljenega... Gibati se ne smeš, saj ne veš, kam lahko stopiš. Tema ti leze v prsa, v glavo, napolnuje ti dušo in možgane in pograblja te strah — sam strah. Tema

je nad taboj, pod taboj, okrog tebe, v tebi — povsod, povsod. In strah vseokoli...

Vse te vara. Hipom se ti zazdeva, kakor bi se nekaj gibalo pred tvojimi očmi, ne veš prav, ali v daljavi ali v bližini; tedaj napenjaš svoj pogled, oči ti kipijo, silijo v temino, tipajo, tipajo kakor z nevidnimi prsti — a ne dotipajo ničesar. Okrog, vseokrog sama gosta, črna tema. Ali se je res kaj gibalo? Ali se morda že kaj giblje? — Je-li bila samo kakšna pusta senca, — morda kakšna pošast? Ali ni bilo nič? Strah te je nepojmljivega, neznanega, kar se morda skriva v temini in strah te je svojega lastnega strahu.

Čuj! — Ha! — Nekaj je zašumelo — — ne — — da — — Dozdeva se ti, a nič gotovega ne veš. Kakor bi daleč, daleč nekje v nedosežnosti nekaj tihotno šumelo, a ker je daljava neskončna, je to morda bobnenje, mogočno grmenje in do tvojih ušes sega samo zamirajoči odmev mogočnih glasov. A morda je samo slabotno žuborenje valčkov prav blizu tebe, morda tik pod tvojimi nogami. Ali pa morda sploh ni nič? Morda je samo akustična zмотa?

do leta 1879. Še le v tem letu se je zdelo, da hočejo krmitelji države kreniti na druga pota, na katera je silila logika dogodkov, dejstev in duha, ki je v sestavi te države. Leta 1879. smo začeli besede, kakoršnjih popred ni nikdar čulo uho avstrijskih Slovanov; grof Taaffe je takrat zaklical v svet, da tudi Slovanov ri smeti pritiskati na steno! (Frenetični živio-klic!). To nam je zvenelo kakor veselo blagovestje in opravičeni smo bili do nade, da se je z grofom Taaffe-jem inaugurirala nova doba. Ali varali smo se. Tudi on ni bil še ozdravljen od stare bolezni avstrijskih državnikov. Da-si se je zbrala okolo njega, sicer mala, ali vendar večina, pripravljena za borbo v uresničenje programa, obseženega v navedenem vskluku, je vendar stal le z jedno nogo v našem taboru, z jednim očesom pa je neprestano koketoval s staro nesrečno tradicijo: z onimi, ki bi hoteli po vsej sili, da Avstrija bodi nemška država. Tako je omahoval celih 13 let med dobrim spoznanjem in slabo tradicijo, ne da bi bil izvel prepotrebno operacijo na uredbi in upravi države. Pal je ravno ob tej neodločnosti svoji; njemu so sledili Badeni, Windischgraetz, Gautseh in slednjič Thun, vsi z istim grehom, vsi vse preveč navozani na stare tradicije, da bi bili mogli izdreti zlo z vso njega koreniko.

To omahovanje, ta neodločnost pa je bila vir, iz katerega so erpili svojo moč oni, ki nočejo, da se država postavi na zdrave, naravne podlage — bodisi, ker hočejo, da država bodi njim molzna krava, bodisi, da so že davno naredili križ čez to državo in ne morejo pričakati nje razsula. Tem deloma odkritosrčnim, deloma zavratnim, ali vse-skozi resničnim sovražnikom Avstrije je rastel greben od dne do dne, dokler niso prišli oni viharni dnevi koncem leta 1897. v parlamentu avstrijskem, ki so vse postavili na glavo, ko je manjšina jela strahovati večino, ko so mesto argumentov frčali tintniki, črtala, ko se je dejanski naskakalo predsedništvo in so odločale nemške pesti in nemški-noži! (Klic: škandal, nemška kultura!) To je tista takozvana mehanična obstrukcija, ki je zastavila vse parlamentarno delo in vso zakonodajo in je na mestu reda in dela namestila revolto in anarhijo. A ti poslednji sti se polagoma premestili iz parlamenta tudi na ulico, kakor kažejo revolte v nemških mestih na Češkem.

In krivda na vsem tem zadevlje avstrijske državnike. Toda, bodimo pravični, ne samo njih, kajti krivi smo tudi mi, oziroma naši zastopniki! Tudi večina je kriva, da so stvari dozorele tako daleč. Ako se vlade niso hotele identificirati žnjo, ako so se branile vsprejeti nje program, ako se niso hotele proglasiti za strogo parlamentarno vlado, pa je bila večini dolžnost, da uporabi svojo moč, da uveljavi svojo voljo in da prisili vlado, ali pa jej zakliče: pojdi! Da je večina od prvega začetka sem postopala tako energično, ne bi bilo prišlo do takega opustošenja v našem parlamentu in do takih kriz. Nikdar ne bi bilo prišlo do tega, da bi parlamentarna revolucija slavila takov triumf, kakoršnjega je te dni, ko je po nje volji pal grof Thun in mu je sledila vlada, kakoršnjo je hotela revolta.

(Zvršetek tega govora prihodnjič.)

Politični pregled.

TRST 9. oktobra 1899.

»Roko proč!« »Grazer Tagespost« in »Independente« — dvojica zares plemenitih bratov, par nobile fratrum. Dvojne jasli, jedna duša. Najprej pošiljajo iz Trsta v Gradec, da ljuba tetka poklada dušno hrano svojim — ignorantom glede razmer v naših pokrajinah, a potem prihaja isto iz Gradca zopet v Trst, da laško novinstvo iste bedastoče o razmerah v slovenskem taboru poklada svojim — ignorantom. Tako delajo že dolgo in se umejo. Ali tudi to divno soglasje ima svoje meje, ob katerih gre na kose. Podobno je prijateljstvu mej p. n. gospoda tatovi, ki traja vse dotlej, dokler ni prišlo v razpravo vprašanje o delitvi plena. Dokler gospoda streljajo na medvedovo kožo, se umejo, da je le kaj, ali ko treba, deliti to — slovansko kožo, tedaj se nehujeta šala in dobrovoljstvo tudi med brati v nemškem Gradcu in laškem Trstu. To smo videli te dni.

Tržaški dopisnik graške »Tagesposte« se je zopet enkrat spomnil tržaških Slovencev na tisti

posebni, njemu lastni, davno znani, občo veselost vzbujajoči in imenitno — bedasti način. Pripovedoval je, kako smo mi Slovenci letos prirejevali veselice, kako je neki guvernir v Rojanu vsklikal ob frenetičnem ploskanju poslušaleev, da smo lahko ponosni na to, da imamo rusko zastavo, kako pa da ne moremo napredovati v mestu, ker Srbi ne marajo za nas itd. itd., kar je še več tacih čenčarij.

Do tu bi bilo seveda vse prav in lepo in »Independente« bi bil zadovoljno ponatisnil »Tagespostino« modrost. Saj to ga gotovo ne moti, da si je fenomenalno — najvni dopisnik »Tagesposte« glede ruske zastave dovolil malo falzifikacijo, kajti guvernir v Rojanu ni rekel, da smemo biti ponosni, ker je naša zastava ruska, ampak je povdarjal nasprotno, da je ta zastava potrjena od avstrijskih cesarjev in je znakom jedne avstrijskih pokrajin. Pač pa je rekel, da se nam ne treba sramovati, da barve te zastave soglašajo z barvami ruske zastave, saj Rusiji govori zgodovina, da se še nikdar ni vojevala proti naši državi, pač pa je bila nje dobrotnica in rešiteljica v kritičnih časih. Ali vrag ga vedi, kaj je šinilo dopisniku »Tagesposte« v glavo, ko je izrekel nesrečno misel, ki je kar po sredi presekala to nemško - italijansko prijateljstvo. Menil je namreč, da bi Italijani v Trstu prav lahko zaprli svoje srednje šole in pošiljali svoje otroke v nemške državne šole!

To mu je zares izborno pokadil naš »Independente«. Pred takimi argumenti — ne mislite, da se šalimo, govorimo resno — naj se le skrije »Tagespostini« bebec. Pa pustimo to za danes, ker hočemo poskrbeti prihodnjič, da bodo »Independentejevi« argumenti govorili za — nas!

Le konstatovati smo hoteli, da so nemška in laška gospoda pač jedini v prizadevanju, da bi nas podili s te zemlje, ali ko gre za vprašanje, kdo bodi prihodnji lastnik, kliče »Independente« prijatelju iz Gradca: Prijatelj gori, prijatelj dole, od te zemlje — roko proč!

Odloženo je! Narod češki je govoril! Z odločno, a dostojanstveno besedo je proglasil svoj program, svojo voljo. Zastopniki obeh parlamentarnih skupin naroda češkega — ljudski poslanci in zastopniki plemstva — so proglasili, da ostanejo zložni in nerazdružljivi v borbi za prava naroda češkega, da ostanejo trdna falanga v opoziciji proti sedanjemu ministerstvu. A izjavili so hkratu svoje soglasje tudi v nečem drugem, kar je najvažnejše za ta hip in kar je odločilno za bodoči razvoj parlamentarnih stvari: proglasili so, da ob vsej skrajni opoziciji proti vladi hočejo urediti svojo taktiko tako, da ostane večina intaktna! Tri so točke tega ukupnega programa:

1) dosedanja večina mora ostati in izvršiti svoj program. 2.) boriti se hočejo, da narod češki dobi nadomestilo za nečuveno krivico, ki se mu zgodi po odpravi jezikovnih naredeb ter za enakost posamičnih narodov in jezikov po načelu enakosti; 3.) in prizadevati si hočejo, da se osnuje vlada, ki bo odgovarjala večini.

Tako so slovesno sklenili poslanci obeh čeških skupin, a v soboto in nedeljo je spregovorila najvišja narodna instance, parlament narodnih zastopnikov, zbranih od vseh strani in ta parlament je soglasno odobril vse sklepe svojih poslanceev.

Zbranih je bilo nad 150 zastopnikov. Predsedoval je posl. Janda, poročal pa je poslanec Pačič. V popolnem nasprotju s tem, česar je bilo pričakovati — tako opaža brzozjavka v nasprotnih listih v očitni nevolji — je bilo zborovanje povsem mirno. Shod se je soglasno izrekel proti odloženju mandatov in proti obstrukciji, dokler ne bi bila skrajna potreba za za to. Vsprejeta resolucija zahteva, da se takoj po odpravi jezikovnih naredeb izda proglas do naroda v strogo opozicijskem zmislu.

Taki so sklepi shoda čeških zastopnikov najvišje instance. Dunajski poročevalec praške »Politike« pravi v svoji brzozjavki od sobote, da voditelji desnice z napeto radovednostjo pričakujejo sklepov čeških zastopnikov. Vsi da so tega prepričanja, da češkemu narodu more biti koristno jedino to, da ostanejo v zvezi večine in da nadaljujejo pozitivno politiko. In češki zastopniki so se res povzpeli na višino situacije in s tem so

porušeni vsi načrti onih, ki so računali na vroči temperament naroda češkega.

Kakor mrzel eurek marajo uplivati sklepi čeških poslanceev in zastopnikov na dve strani: na nemške skupine sklep, da večina se ne da razcepiti v atome, na vlado pa, da ta večina zahteva vlado po svoji volji. Nemške stranke vedo sedaj, da ostanejo v manjšini tudi po padu Thuna, vlada Claryjeva pa ve sedaj, da lahko pričakuje — da govorimo, kakor je nekdanj govoril knez Alfred Liechtenstein — z uro v roki, kdaj pride — dan odhoda! Ali bo to mesec dni poprej ali pozneje, ne spreminja nič na stvari.

V ožgled tem, od nemške strani nepričakovanim manifestacijam mora zveneti kakor bratka ironija, da so se štajarski nemški nacionalci oglasili ravno sedaj z zahtevami, ki so izbruh — ko bi rekli fanatizma, bi bilo premalo rečeno — najhujše blaznosti. Odprava jezikovnih naredeb, to še ni nič, oni zahtevajo tudi, da jim mora tudi krona s posebnim prestolnim govorom zajamčiti vse pravice ter zahtevajo jamstva tudi v imenu vseh bodočih vlada bodo urejale jezikovna vprašanja, ne le parlamentarno, ampak tudi kakor zahtevajo Nemci! Kolik nezmisel: ako bi hoteli Nemcem že v naprej zagotoviti, da pojde v parlamentu vse tako kakor oni hočejo, potem bi bil to absolutizem in ne parlamentarizem.

Ali jako poučne so vendar te štajarske zahteve, za one namreč, ki so bili slepi, da so verjeji, da gre Nemcem le za jezikovne naredbes in parlamentarizem ter da ne treba drugega nego odpraviti jezikovne naredbes, pa bo mir! Obstrukcionistom ne gre za drugo, nego za — gospodstvo!

»Italijansko ministerstvo.« Zuckaj ni poklicel grof Clary, ki se je posvetoval z Nemci vseh barv, z Čehi, Rumuni, da, celo se Slovenci, zakaj ni poklicel na posvetovanje tudi zastopnikov »avite colture«? Ali — tako modruje »Piccolo« — pozna ministerski predsednik iz lastne skušnje dovolj natančno položaj in želje italijanskega prebivalstva in je navdahnjen z voljo, da iz lastnega nagiba poskrbi za blagor italijanskih »provincij« — ali pa so nevaležni Nemci z levece popolnoma pozabili na svoje zveste zaveznike Italijane, ki so se na njih strani tako junaški vojevali proti pok. Thunevemu kabinetu, ter se niso spomnili, da bi opozorili grofa Claryja, da se nahaja med voditelji levece tudi baron Malfatti?!

Ne čutimo se poklicane, da bi pomagali »Piccolu« reševati ta grozni dilemma. Znana bistroumnost njegova naj mu pomaga iz zagate tudi v tem slučaju!

Sicer pa se nam zdi, da res ni bilo potrebno slišati še barona Malfattija, Angela ali koga drugega, saj imate vendar sedaj — kakor se ponašate v istem članku v resno-smešni pozi — pretežno italijansko ministerstvo. Čujte, kako! Grof Manfred Clary je rojen v Benetkah, torej Italijan; Edvard pl. Kindinger je rojen v Milanu, torej Italijan; dr. pl. Wittek je zagledal luč sveta nekje na Benečanskem, torej Italijan; a dr. Ernestu Koerberju je tekla zibelka v Trentinu, torej je tudi Italijan! Štirje ministri Italijani in to v kabinetu, kjer niso popolnjeni vsi ministerski sedeži. Po pravici se torej sme sedanji kabinet imenovati italijanskim. »Mein Lieben, was willst du noch mehr?« bi pel slavni Heine.

Ali, ali, nekaj je vendar le vmes! Vsi ti italijanski ministri so že v postavni možki dobi in je minolo že nekaj let, odkar so na klasični zemlji italijanski zagledali luč sveta, hodé potem po drugem neklasičnem svetu. Nevarnost je torej, da se ne spominjajo več, česa bi si želeli gospoda vrhu vsega blagra božjega, s katerim so jih obsule naše ljube vlade. V tem slučaju bi bilo neprijetno, ako bi bilo res ono drugo, česar se boji »Piccolo«, da bi bili namreč nemško-liberalni zavezniki pozabili na italijanske zaveznike. Ostaja torej vendar - le fatalna stvar, da grof Clary ni čisto nič povpraševal pri baronu Malfattiju in da ni Hortisovo luč izvlekel izpod mernika!

Domače vesti.

Javni shod pol. društva »Edinost« v sv. Ivanu. Kdor pazno sledi shodom, ki jih prireja pol. društvo »Edinost« po okolici par let sem, mora

biti uverjen, da je bila misel za prirejevanje takih shodov res najprejnejša. Tudi večernjši shod v sv. Ivanu je dokazal, kako vzgojevalno so vplivali ti shodi na naše ljudstvo, kajti kritičnemu motrilecu ne more ostati skrito, v koliko je ljudstvo, ki pohaja te shode, dozorelo politički, kako se je v njem vzbudilo ne le zanimanje za javne dogodke, ampak tudi umevanje istih. Prosimo! V nedeljo sti bili na dnevnem redu le dve določeni točki in pa ona neizogibna »slučajnosti«, a razprava je trajala nad tri ure. A vse te tri ure so bili ljudje kakor pribiti na svojem mestu — posezaje v razprave, o čemer so se sicer pojavljala razna menenja, a to v najlepšem parlamentarnem redu.

In kako so razgovori delovali na poslušalce! To se je pokazalo, ko je g. predsednik zaklical zadnje besede svojega zadoščenja na tem lepem shodu; kar hipoma je zapela vsa dvorana našo »Hej Slovani« in ljudje so dalje še doli po stopnicah peli veličanstveno našo himno.

Po shodu so bili vsi gostilniški prostori »Narodnega doma« natlačeni od občinstva, ki je čakalo na predstavo »Graničarjev«, ki jo je priredila družba Stojkovičeva. Po predstavi je bila animirana zabava, na kateri je pevalo več pevcev in pevka društva »Kolo« in je bilo čuti navdušenih govorov.

Knežji dar. Plemeniti slovenski rodoljub, gosp. Fran Kalister v Trstu, je podaril »Dijaškemu podpornemu društvu v Pazinu« lepo svoto 2000 gl. z željo, da se ta svota naloži in da se dotične obresti porablja, v podporo siromašnim dijakom na hrvatskem gimnaziju v Pazinu. Ta svota se je naložila na posebno knjžico pod imenom »Zaklada F. Kalister« v istrski posojilnici, podružnica Pazin, katera poslednja je — oziroma naplemeniti namen — privolila v 5% obresti. Mej tem, ko nam je ta velikodušni dar na jedni strani dokazom one zločnosti in vzajemnosti, ki vladati med primorskimi Hrvati in Slovenci, nam prikazuje na drugi strani, kolika važnost se priznava hrvatskemu gimnaziju v Pazinu.

Ne dvomimo nimalo, da je to splošno prepričanje med Hrvati in Slovenci ter da se najde še drugih, ki hodo posnemali vzvišeni izgled našega tržaškega rodoljuba.

Veledušnemu darovatelju pa želimo, da bi dolgo, dolgo gledal uresničene one nade, ki jih stavljamo v hrvatski gimnazij v Pazinu.

Italijanskim duhovnikom v album piše »Nuša Sloga«: Pobožni italijanski duhovniki so res lepo poučili svoje ovčice za prihod višega pastirja v Piran ter o nakani istega, da podeli redove dvema slovanskima bogoslovcema. Njih — krščanski nauk je pal na plodovita tla in glej obilico sadu! Škof Šterk ne sme v Piran! Tako kriči više duhovstvo v Piranu in tako poročajo škofu podrejeni mu — župniki in kanoniki, in tako mu svetuje tudi o. k. uradnik! In prav je tako! Škof naj ostane doma: radi birne piranskih republikancev naj si ne razbija glave! Čemu vendar? Saj je bil nedavno temu v Piranu general brez vojske, Garibaldi, ki jih je utrdil v veri kakor treba, da morejo potrpežljivo čakati na svoje odrešenje iz tujega jarma.

Naši grehi. Pobjšnjajmo se! Od sv. Jakoba nam pišejo: Oproščene naj mi bodo rezke besede o žalostnem položaju n. katerih tuk. Slovencev, katere je osode nemili val zanesel sem na obali morja. Pomislimo samo, koliko naših mirnih ovčic, ki so prihitele v Trst z mamljivo nadejo, da bi si v tej drugi Sodomi ustvarili boljše bodočnost, se potaplja v morju poitalijančevanja! In zakaj? Včasih je vzrok neodvnljiva beda, največkrat pa je tudi pomanjkanje narodne zavednosti zavelo Slovencev-trpina, da pozablja svoj rod (in sveto dolžnost delovanja za istega), a vendar ne more pozabiti svojega rodnega jezika, ki mu liki žeč plamen v nemirni vesti neprenehoma kliče v spomin vso podlost izdajstva njegovega!

Ne bom pojasnjeval natančneje tukajšnjih, v narodnem oziru skrajno jadnih rodbinskih razmer, ker bi se preveč oddaljil od nameravane smeri; a smelo in z mirno vestjo smem reči, da je med tolikimi tisoči Slovencev, ki bivajo tu, mnogo takih nizkotnih, nezavednih revežev, katerim je občevalni domači jezik italijanski, da si pošiljajo svoje otroke v slovensko družbino šolo. —

Pa da tržaška slovenska inteligenca ne bo mislila, da je kaj boljša v tem oziru! Koliko

je tudi tu še takih rodbin, v katerih se še ne govori izključno slovenski?! Otrok seveda obiskuje nemško šolo, ker je državna (slovenska je preveč oddaljena, da si celo iz Katinare zahajajo otroci v njo); doma pak se mora, da bode šolarček zamogel napredovati, občevali izključno nemško. Da-li bodo na tak dvomljiv način vzgojeni otroci ohranjeni za nas?! To je tisto usodno vprašanje bodočega časa! —

Sv. Jakob celo, kjer je toliko naših, je še pozorišče tako nenormalnim odnošajem, katerim treba priti v okom.

Že dolgo časa sem zavladuje med tukajšnjim prebivalstvom splošno menenje o resnični potrebi pevskega in bralnega društva, ki naj bi bilo nekako zbirališče domačim in pribežališče izventržaškim Slovencev.

Upam, da v tem smislu započeto delo naših tuk. narodnih činiteljev ne bo brezuspešno, v kar nam pomozita Bog in z železno vstrajnostjo spojena narodna trudoljubivost.

Zopet e. kr. poštenu ravnateljstvu na znanje. Neki tržaški trgovec nam piše:

Dne 28. m. m. sem pisal iz Trsta gospodu Ivanu Celharju-Ribariću v Sv. Peter list z nekim trgovskim naročilom. Pripravljen sem ne le potrditi s prisego, da sem list res oddal dne 28. m. m., ampak morem povedati tudi, ob kateri uri in v katero skrinjico sem vrgel list. List pa je došel v Št. Peter še-le 1. oktobra, vsled česar se nalog, ki sem ga dal v listu, ni izvršil pravočasno. To pa mi je provzročilo škodo kakih 35 goldinarjev.

To slavnemu e. kr. poštenu ravnateljstvu kakor izgled, kaka škoda se lahko prigodi trgovecu, ako se dogajajo take zamude v odpošljanju, oziroma dostavljanju pisem!

Vprašanje astronomom. Razna ministerstva so sicer že dovolila velikodušno, da se na prošnjah in ulogah smejo opuščati naslovi: slavni, veleslavni, visoki itd. Ali stara navada — železna srca! Na večernjšem javnem shodu, ki ga je priredilo pol. društvo »Edinost« pri sv. Ivanu, smo zopet slišali le govoriti o »visoki« vladi. Vprašali smo nekega dovtipneža, zakaj vendar imenujejo vsi govorniki vlado »visoko«. In razjasnil nam je stvar z — astronomičnega stališča.

Dejal je namreč: »Ali ne veš, prijatelj, da je zvezd, katerih žarki potrebujejo leta in leta, da prispejo na našo zemljo. Po tem, kolikor časa potrebuje luč za svoj pot od zvezde do nas, so izračunili zvezdoznanci, kako visoko so dotične zvezde nad nami.

Slovenski narod že čaka dolgo let na blagodejen žarek iz svetlega ozvezdja, kateremu je ime vlada. Iz dejstva, da nas do danes še ni osrečil nobeden milosten žarek od te strani, moramo sklepati, da je vlada res — visoko nad nami. Zato jo nazivljamo: visoka vlada.

Kako visoko nad nami je ta vlada, to bi bilo težko izračunati, s tem naj se bavijo naši politični astronomi. Za sedaj se ta račun še ne da napraviti. Kajti, dokler ne zagledamo žarka iz vladinega okrožja, nimamo prav nobenih podatkov, da bi lahko sklepali na oddaljenost in visokost slavne vlade.

Skoro da jo je mož pogodil.

S spodnjega Štajarskega nam pišejo: V Mariboru je bilo dne 19. septembra t. l. zborovanje, na katerem se je razpravljalo nekaj o našem socialnem vprašanju, zlasti o gospodarski organizaciji. Dobro vemo namreč, da je naš politični boj brezuspešen, ako ne bo združen z njim ob enem tudi gospodarski boj. Našim nasprotnikom ni le samo do tega, da nam odvzamejo materini jezik, ampak nam hočejo odvzeti tudi zemljo in kruh ter nas tako ugonobiti tem hitreje. Na poslednji način deluje »Südmärka« pri nas, da pospešuje korak za korakom nakupavanje slovenskih zemljišč od strani Nemcev in tako izpodriva slovenski živelj. Okoli Maribora je na daleč, posebno proti severu, že skoro vse v nemških rokah. Malo je še slovenskih kmetov, večinoma so tam sami viničarji, katere pa oholi Nemec lahko vsaki čas zapodi in naseli Nemea ali pa Slovencev ponemči. Toko sploh delujejo Nemei tu na meji. Vidi se takoj, da nam je to delovanje bolj nevarno, nego delovanje po »Schulverein«. Naloga naša mora biti torej, da ne branimo samo svojega jezika, ampak tudi svojo zemljo. Zato pa je velevažno naše združeno gibanje, s katerim naj se zboljša gmotno

stanje naših kmetov, da ne bodo prisiljeni prodajati svojih posestev. To gospodarsko gibanje, ki mora veseliti vsakega odkritosrčnega rodoljuba, zdi se nekaterim našim, zlasti na Kranjskem — in to reže v dušo — smešno! Mesto da bi vzbujali zmisel za tako gospodarsko organizacijo, mesto da bi pripovedovali, kako nam le taka organizacija ohrani sedanjo mejo, — pa smešijo. Smešijo, ker jih v to sili strankarska strast. Strast je razjela vse javno življenje na Kranjskem; strast jih slepi, da ne vidijo nevarnosti, ki prete rodu. Zato vstrajam pri nasvetu, ki sem ga že nedavno temu sprožil v »Edinosti«, da bi namreč tako začeli z delom za ozdravljenje odnošajev na Kranjskem, da se vsi trezno misleči oklenemo, oziroma si v Ljubljani zasnujemo ukupno gasilo, ki bo uspešno povspeševalo našo organizacijo, ki bo imelo zmisla za življenjske potrebe vsega naroda, po reku: Salus publica suprema lex esto.

Seveda bi moral biti list dobro urejevan, da bi bil na višini naloge. Moral bi imeti dobrih pisnikov in zanesljivih poročil. Strogo bi se moral držati krščanskih načel, kajti le tak bi moral biti na korist našemu vernemu narodu. Ali ker že govorim o tem, bi hotel svariti pred vsem pred napako, ki je čisto jako škodljiva, ker vzbuja razna domnevanja in sumnje. Da povem naravnost: vodstvo naj bi se poverilo poštenemu posvetnjaku! Jaz bi bil proti temu, da bi imeli duhovniki vse v rokah. Kakor rečeno: to dela dandanes čuden utis. Pred vsem pa ne smemo dopustiti, da bi nastalo domnevanje, da hoče ta politični, narodu namenjeni list služiti kakim posebnim stanovskim interesom. Ne izključno, ampak v zvezi s posvetno inteligenco naj delajo duhovniki! V ta namen naj se skoro skliče shod obmejnih in vseh dobromislečih kranjskih Slovencev! »V edinosti je moč!«

To bi bile moje misli.

Duhovnik.

Shod dalmatinskih velikošolecev Italijanskih. Včernaj so v Zadru zborovali italijanski akademiki iz Dalmacije. Sklenili so, da se imajo italijanske stolice z vseučilišča v Inostu premestiti v Trst in da naj imajo, dokler se tržaško-italijansko vseučilišče ne popolni, biti veljavne diplome, dobljene na vseučiliščih v sosednjem kraljestvu. Sklepali so tudi, da je naprositi trentinske Italijane, da opuste svojo separatistično taktiko ter se pridružijo naporom za italijansko univerzo v Trstu. No, sedaj pa že pojde!

Blagoslovljenje cerkve. V soboto predpoludne je prevzvišeni vladika ob veliki azisteneji duhovnikov blagoslovil novo sezidano cerkev č. č. Notre dame de Sion. V svojem govoru je proslavljaj delovanje te kongregacije na polju vzgoje in je prosil božjega blagoslova na novo cerkev.

Pevsko društvo »Hajdrih« na Proseku bo imelo dne 15. t. m. ob 1 uri popoldne svoj redni občni zbor.

Naša straža. Kakor ustanovniki so pristopili oziroma nadaljne obroke vplačali:

Jakob Pukl, urednik lista »Der Süden« na Dunaju 50 K. — Ignacij Nadrž, kapelan v Tržiču, 10 K. — Dr. Franc Kovačič profesor bogoslovja v Mariboru, 10 K. — Gregor Jakelj, župnik pri sv. Jakobu ob Savi, 10 K. — Martin Narobe, župnik v Zapogah, 10 K. Vplačalo je tudi več letnikov in došlo tudi darov.

Društvo ima obilno posla, mnogo stroškov, zato se priporoča v nadaljno vsestransko podporo.

Človeška družba — sramuj se! Pišejo nam: Delati moramo vsi, ker smo ustvarjeni za delo. Usojeno je, zlasti nam delavecem, da si moramo s trdim delom od zore do mraka služiti vsakdanji kruh. Življenje je neprestano delo in — trpljenje. Ali blagor onemu, ki mu je delo življenja oslajeno z pomirljivo zavestjo, da bo vsaj svoje zadnje dni, večer svojega življenja, preživljal, če že ne v razkošju in obilici, pa vsaj v relativno ugodnem stanju, da mu vsaj najpotrebnejšega ne bo primanjkovalo. Mi siromašni industrijalni delavci nimamo take pomirljive zavesti, in moramo le z grozo pričakovati onega dne, da nam odpovedo telesne sile in nam pade kladivo iz rok ter nam zakliče gospodar: Doslužil si — pojdi! Napravi prostor drugemu, mlajemu, čilejemu!

Naj govori nastopni slučaj!

Z dnem 1. oktobra je stopil v pokoj neki delavec tehniškega zavoda (stabilimento tecnico),

rodolom Čeh. Mož se je rodil leta 1822. Leta 1842. je bil potrjen v vojske, kjer je služil 15 let, 9 mesecev in 13 dni. Svoje domovine ni videl nikdar več. Odsluživši vojske, je zašel v Trst, kjer se je skromno preživljal kakih 2 leti, a leta 1860. je vstopil v službo gori imenovanega zavoda. Tu je služil torej neprestano 39 let. Vsega skupaj pa je revež lomil svoje kosti po svetu 57 let. Sedaj pa je obnemogel, stopil je v pokoj in odmerili so mu — 8 gl. pokojnine na mesec.

In je-li res potrebno, da bi izgubljali besede, da povemo, kar čutimo?! Ne, pač pa vsklikamo iz užaljenega srea: človeška družba — sramuj se!

Razmere v tuk. mestni bolnišnici morajo biti res idilične. Sinoči je zopet iz oddelka za umobolne zbežal neki tukajšnji meščan, katerega so potem bolniški strežaji iskali na njegovem stanovanju, in ko ga niso našli tam, po vsem mestu, ne da bi ga bili našli. Lahko si mislimo, kakov strah je prestala uboga soproga, mati štirih otrok, ko je čula, da je nje nesrečni mož izginil iz bolnišnice!

Dražbe premičnin. V torek, dne 10. oktobra ob 10. uri predpoludne se bodo vsled naredbe tuk. e. kr. okrajnega sodišča za civilne stvari vršile sledeče dražbe premičnin: v ulici delle Legna št. 7. hišna oprava, na velikem trgu (palača Modello) štamplije, v ulici Nuova št. 14. hišna oprava, v ulici del Tintore št. 5. hišna oprava, v ulici Caserma št. 1. hišna oprava.

Ogenj je nastal minolo noč v prodajalnici gosp. Nazarija Grižona v ulici Giulia. Ker so pasanti zapazili dim, prihajajoči iz prodajalnice, so hiteli v pisarne tramwaya, kjer so telefonirali na centralo gasileev. Došli gasilei so siloma ulomili vrata ter se ob tleh plezali v prodajalnico, da so pričeli z gasenjem. Koliko je bilo škode in kdaj so pogasili ogenj, ne moremo sporočiti, ker je našega poročevalca zeblo vzlje vsemu ognju in je torej hitel pod odejo.

Umrl je zadnjo soboto Josip Rusijan, ki je, kakor smo poročali, pred nekaj dnevi skočil skozi okno tuk. bolnišnice ter se o padu nevarno poškodoval.

Iz-pred naših sodišč. V soboto predpoludne je deželno sodišče obsodilo 35-letnega Antona Dordolo v štirimesečno ječo, ker je s pomočjo ponarejenega ključa ukradel iz skladišča Avgusta Comparà 400 vreč, vrednih 75 gl.

Nevarno požgan. 16-letni mehanik Emil Rovani iz ulice del Moro je delal v soboto zvečer v stanovanju v ulici Acquedotto št. 46. O tem se je z gorečo svečo približal neki pokvarjeni plinovi cevi. Plin, ki je izhajal iz počene cevi, se je užgal in je delavec nevarno opekel na glavi, hrbtu in rokah. Ponesrečenca so spravili v tuk. bolnišnico. Drugi delavec, ki je bil zraven, je tudi poškodovan; a njegove rane so lahke naravi.

Zgubljen in najdeno, a nepopolno. Dva dečka, Peter D. in Peter M. iz pokrajine Videmske, sta prinesla v soboto na policijo baržunasto novčarko, v kateri je bilo za 100 gl. denarja in več zlatenine. Hkratu je Magdalena M. iz ulice Arcata št. 2. naznanila redarstvu, da je izgubila dotično novčarko ter se je tudi izkazala o tem. Ko je pa pregledala mošnjo, je videla, da je iz iste zginilo več reči, namreč en par zlatih uhanov in nekaj denarja. Vsled tega so — pošteni najditelja, ki sta si hotela sama izplačati najdenino, obdržali na policiji.

Zgubljen. Sinoči, nekoliko pred povratkom tržaških gostov iz sv. Ivana, je odnesla burja enemu izletnikov še skoraj nov klobuk sive barve in to v bližini »Narodnega doma« pri sv. Ivanu. Kedor je našel ta klobuk, naprošen je, da ga odda v »Del. podpornem društvu«, kjer dobi primerno nagrado.

Palico. je nekdo pozabil včeraj v narodnem domu pri sv. Ivanu. Ista je shranjena tam.

Različne vesti.

Garibaldi v južni Afriki. Kakor pišejo italijanski listi, se je Garibaldi ponujal transvaalski vladi, da ji priteče se svojimi junaki na pomoč. Ker pa boeri te veledušne ponudbe niso sprejeli s tako odprtimi rokami, kakor bi bilo pričakovati, izostane akcija Garibaldiincev. — Tako italijanski

listi. Mi pa bi dejali, da boeri tiste slavne junake poznajo predobro že iz prejšnjih nastopov na vročih afriških tleh. Ta tla so tako vroča, da vročekrvni Italijan ne more stati dalj časa na enem mestu, nego more premikati noge, premikati jih tako hitro, da se gledaleem vidi, kakor da bi junak — bežal. Bodi torej konstatirano zgodovini na ljubo, da so Transvaaleci hvaležno odklonili pomoč, ponujeno jim od generala Garibaldija in njegovih junaških čet.

Slovenskim abiturijentom!

Prestopili ste prag v življenje, stopivši na vseučilišče.

Mnogo od Vas jih odide na Dunaj, ali v zlato slovansko Prago, in morda le malo bo onih, ki so se odločili za Gradec, da se tu posvetijo svojim studijam.

Slovenskemu vseučiliščniku v Gradcu življenje ni lahko, bti mu je dvojen boj: boj za obstanek in boj za svojo narodnost! Marsikdo bi pač omagal, ako bi ne našel zavetišča in krepke opore v akademskem društvu »Triglav«, čegar ponosno geslo je — »Biti slovenske krvi — biti Slovenec ponos«.

Namen društvu je, da združuje v svojem okrilju vse slovenske akademike, učeče se v Gradcu, da se mej sabo spoznavajo in da se v društvenem krogu in resnem delu pripravljajo za poznejše delovanje v domovini.

V to bogata knjižnica, založena z vsemi slovenskimi in imenitnejšimi slovanskimi deli; v to raznovrstni časniki in časopisi v raznoterih jezikih, ki leže na razpolago v čitalnici. Kdor se zanima za književnost, vstopi v »Znanstveno-slovstveni klub«, kdor si hoče krepiti živce in uriti roko, vstopi v »Borilni klub«, ki brani, ako je treba, s krvjo in mečem čast in ugled društva; pevcem ustreza pevski, oziroma godbeni, tamburašem tamburaški klub.

Akademično društvo »Triglav« stoji krepko že izza dobe ustanovitve na napredni, svobodomiselnih podlagi in baš ker je zares svobodomiseln, dobé v njem zavetišča vsi slovenski akademiki, ako respektujejo društveni napredni, svobodomiselnih značaj!

Vstopite torej, tovariši abiturijentje, ki pridite v Gradec, vsi v akademično društvo »Triglav«; ono Vam nudi vsega, česar je potreba slovenskemu akademiku in uprav v njegovem okrilju se naučite prav uživati od vas preje toli zaželjeno akademično svobodo!

Vsa potrebna pojasnila daje odbor, Heingrichstrasse 8, II, kjer se nahajajo tudi društveni prostori.

Akademično-tehn. društvo »Triglav« v Gradcu, dne 1. vinotoka 1899.

jur. Rasto Pustoslomšek,
t. č. predsednik.

Brzjavna in telefonična poročila.

(Zadnje vesti.)

Budimpešta 9. (Zbornica poslancev.) Po finančnem ministru Luksesu predloženi državni proračun izkazuje za 1900 leto 948,937,257 kron rednih izdatkov, torej za 27,364,819 kron več, nego za leto 1899. Izdatkom stoji nasproti redni dohodki, proračunjeni z 991,724,640 kron, torej za 26,796,568 kron več, nego v letu 1899. Redni dohodki presežajo torej stroške za 42,787,385 kron. Nasprotno pa se v izrednih dohodkih in izdatkih kaže primanjkljaj 40,955,802 kron. Ordinarij in ekstraordinarij kažeta skupno 1.052,681,821 kron izdatkov in 1.054,513,404 kron dohodkov. Prebitka je torej 1,831,583 kron.

Velika zaloga

solidnega pohištva in tapecarij

od

Viljelma Dalla Torre v Trstu

Trg S. Giovanni hiš. št. 5 (hiša Diana).

Absolutno konkurenčne cene.

Moje pohištvo donese srečo!

Iščeta se

koreponent,

ki je zmožen tudi voditi knjige in

praktikant.

Zahteva se znanje slovenskega, nemškega in italijanskega jezika. Naslov pove naše upravnistvo.

Razglednice

krasno dovršene 25 gl. tisoč izdeluje **Ant. Jerkič**, odlikovan fotografski atelier v Gorici. Kraje pride na željo p. n. naročnika brezplačno fotografirati.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Spiritus sinapis compositus

ALGOFON.

Jedino sredstvo proti zobobolu, revmatič. glavobolu, migreni itd. Steklenica z navodilom stane le 20 nvč. ter se dobiva jedino le v lekarni

PRAXMARER (Al due Mori) Piazza grande TRST
Paziti na ponarejanja.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
JOSIP ZABJEK

naznanja, da je odprl

v ulici Fonderia št. 6.

zalogo krompirja in zelja

v sodčih po 25, 50, 100 in 200 kgr. — Prodaja tudi na drobno.

Rujav, pristen, navaden angleški sladkor

dobiva se edino v moji zalogi ter ga prodajam po zelo ugodnih cenah. Priporočam se

Anton Godnig

trgovec, Via Nuova.

Paziti na ponarejanja.

A. di F. CARLINI

naznanja, da odpre 1. oktobra t. l.

v Sežani

ves prenovljen

Mlin na paro

in

stopo za ječmen

Priporočam se slavnemu občinstvu na Krasu in v tržaški okolici.

Naročitev se brzo in točno izvrše.

OOOO Pristni OOOO
domači izdelek naravne slivovke
lastnikov

Hijacintjevo & Pretkovec
v Krapini (Hrvatsko).

Zastopana po

Dragotinu Venturini v Ljubljani

Tržaška cesta št. 27.

Nikolaj Terškan!

trgovec v Ljubljani

priporočam ob pričetku sezone svojo **izborna kisel zelje v sodčeh po 200, 100, 50 in 25 kg.**, kakor tudi sveže zelje v glavah.

Pri sodčeh po 200 in 100 kg. se računani brutto za netto, pri pošiljavi po 50 in 25 kg. pa se plačajo prazni sodi po 70 in 50 kr. Posebno prilieno za večje rodbine in gostilničarje!

Cene brez konkurence.